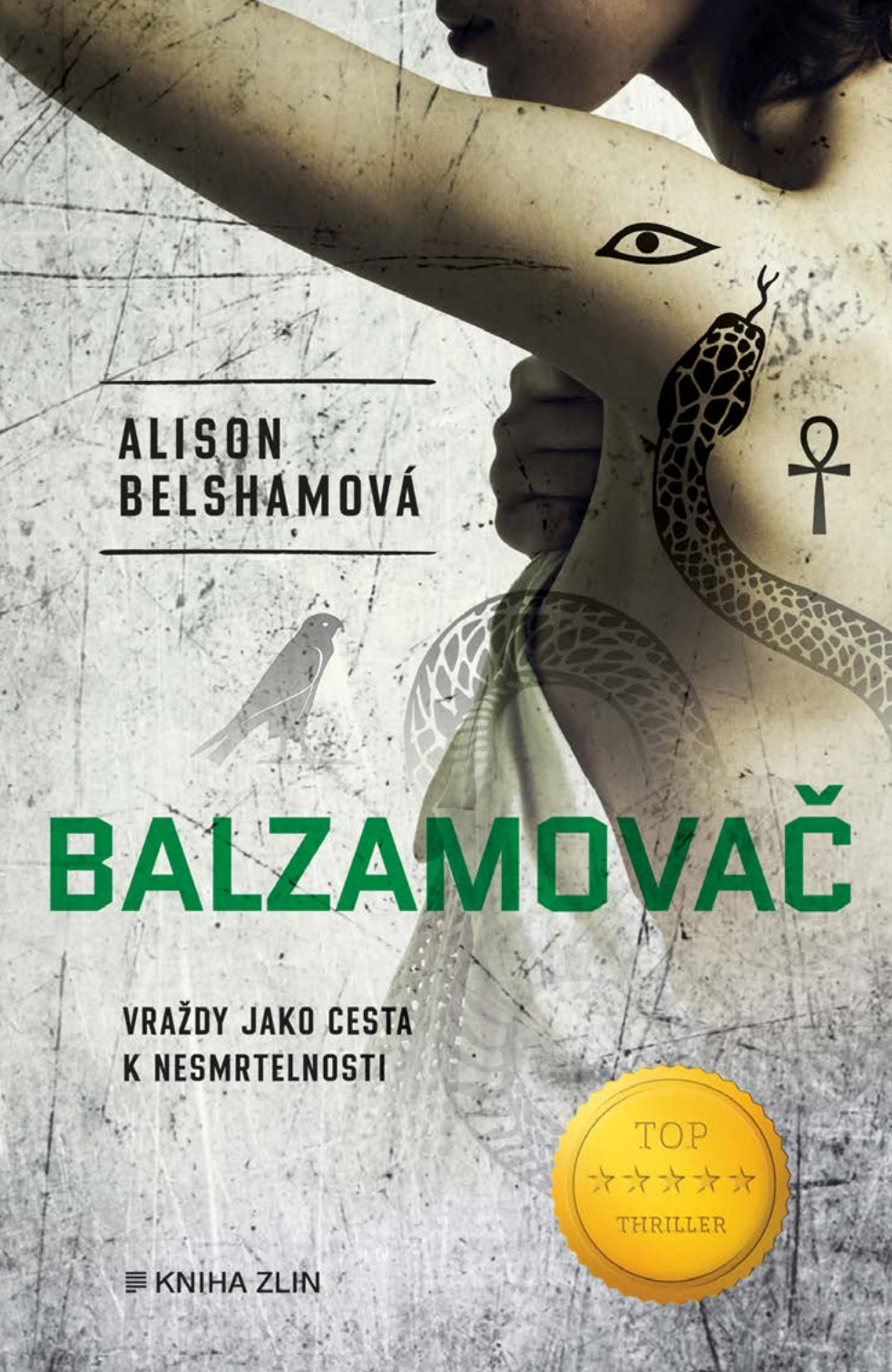

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

BALZAMOVAČ

**VRAŽDY JAKO CESTA
K NESMRTELNOSTI**

≡ KNIHA ZLIN

Balzamovač

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Alison Belshamová

Balzamovač – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

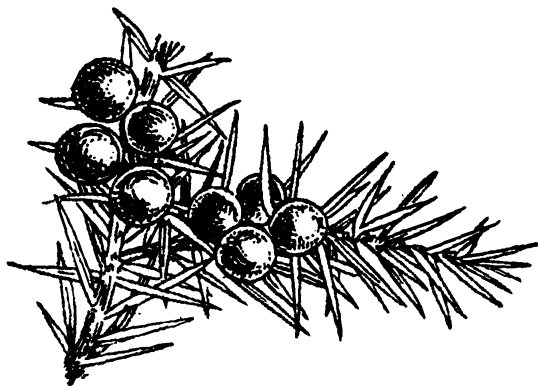
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

BALZAMOVAČ

**BIZARNÍ VRAŽDY.
PRASTARÝ KULT.
STRACH, CO SVÍRÁ
MĚSTO.**

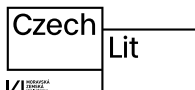
**ALISON
BELSHAMOVÁ**

BALZAMOVAČ

Přeložila Alžběta Ambrožová

≡ KNIHA ZLIN

Markovi, Rupertovi a Timovi

Překlad knihy vznikl s podporou Moravské zemské knihovny v Brně – Českého literárního centra v rámci rezidenčního pobytu v Praze.

THE EMBALMER

First published in Great Britain in 2020 by Trapeze,
an imprint of the Orion Publishing Group Ltd

Copyright © Alison Belsham 2020

Translation © Alžběta Ambrožová, 2021

Cover design © Studio Visualist, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7662-262-3

ISBN e-knihy 978-80-7662-264-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-265-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-263-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

MUMIFIKACE

NÁVOD

Budete potřebovat:

1 mrtvé tělo

1 balzamovací stůl s min. 4 křížovými vzpěrami, díky nimž vznikne mezi tělem a deskou prostor

20 l palmového vína z datlovníku

1 železný hák

misky a nádoby

velké množství lněných tamponů

1 obsidiánový nůž

4 kanopy

180 kg natronu – přírodní směs solí

kadidlo a myrhu

2 stejně vysoké sokly

100 m kvalitní chemicky neošetřené lněné tkaniny

2 l stromové pryskyřice

Některé z uvedených položek možná nebude snadné obstarat. V případě nutnosti použijte pokud možno nejbližší ekvivalent, proces mumifikace to však může neblaze ovlivnit.

1. Položte nahou mrtvolu tváří vzhůru na balzamovací stůl a celou ji omyjte vínem z datlovníku.

2. Do obou nozder postupně vsuňte železný hák. Jeho pomocí prolomte dírkovanou ploténku čichové kosti. Poté s hákem vždy důkladně zakruťte, aby mozek zkapalněl.
 3. Mrtvolu přetočte na břicho a mozek nechte vytéct do misky.
 4. Železný hák omotejte pruhy lněné tkaniny a vytírejte jím vnitřek lebky, dokud ho nezbavíte veškeré mozkové tkáně.
 5. Nozdrami do lebky nalijte stromovou pryskyřici.
 6. Obsidiánovým nožem proveďte po levé straně břicha tři palce dlouhý řez.
 7. Vyjměte břišní a hrudní orgány – slezinu, játra, ledviny, slinivku, žlučník, střeva, plíce. Srdce nevyndávejte.
 8. Vyňaté orgány uložte do čtveřice kanop s natronem.
 9. Břišní dutinu vypláchněte palmovým vínem a poté ji vycpěte lněnými pytlíky naplněnými natronem, kadidlem a myrhou.
 10. Mrtvolu dočasně odstavte na jinou pracovní desku.
 11. Na balzamovací stůl naneste tlustou vrstvu natronu tak, aby zaplnila veškerý prostor mezi deskou a tělem. Mrtvolu vraťte na stůl a celou ji pokryjte zbývajícím natronem.
 12. Po 35 dnech v pokojové teplotě natron zatvrdne a vytvoří solnou krustu. Tu od mrtvoly, jež bude nyní vysušená, odlámejte.
 13. Mrtvolu položte přes dva sokly tak, aby jeden spočíval pod hlavou a jeden pod chodidly, a s užitím plátnové vazby ji zaviňte do lněného obinadla. Prsty na nohou i na rukou je třeba zavinout každý zvlášť. Tkaninu průběžně potírejte stromovou pryskyřicí, již jednotlivé pruhy zafixujete na místě. Do vazby nezapomeňte vetknout amulety pro štěstí.
- Mumifikované tělo je nyní připraveno k pohřbu.

BALZAMOVAČ

Je tu jeden muž. Muž, který věří, že je nesmrtelný. Nebo že k tomu alespoň směřuje. Dodržel návod, bod po bodu. Kráčí po posvátné stezce, aby zaujal své místo mezi bohy.

Re, bůh slunce.

Amon, neviditelný.

Eset, matka.

Apofis. Veliký had. To je jeho bůh, tomu se klaní.

Pokud uspěje v tom, co započal, on a Apofis splynou v jedno. Bude živoucím vtělením Velikého hada. A ve smrti se pak stane nesmrtelným.

Muž stojí před oltářem a povzdychne si. Lehounkým stiskem prstů uhasí svíci a vychutnává si, jak ho při tom pálí jeho smrtelná kůže. Brzo ji už nebude potřebovat. Skloní hlavu a zašeptá jméno svého boha.

„Apofisi. Bože hadů. Stráž mě a ochraňuj.“

Tiše, slastně sykne a po kamenné podlaze svatyně přechází k sarkofágu, v němž leží, ach jak nádherně zavinutá, mumifikovaná žena.

Čeká ho náročná noc. Přinesl oběť, teď je čas ohlásit svůj příchod. Po světě chodí nový bůh. Špačkem tužky si odškrťává jednotlivé body plánu. Ve dřevě jsou drobné vrypy od zubů – vybaví si, jak tužku okusoval, když se trápil nad domácími úkoly. To už je let. Výsměch ostatních kluků mu pořád zní v uších.

Tu myšlenku zapudí. Na jeho účet už se nikdo smát nebude.

Svůj příchod dnes ohlásí tím, že odhalí svůj výtvar. Vystaví ji všem na očích. Všem na odiv. Nejdřív ji musí dostat na nakládací rampu, potom do dodávky. Sarkofág není těžký – bledé, kypré maso je po měsíci to tam, mumifikace ho proměnila v tmavou, tuhou useň napjatou na kostech. Její pěkné, boubelaté tvářičky jsou teď propadlé a z tlustých prstů se staly drápy. Je lehoučká jako pírkó.

Usměje se. Zasyčí a špičkami rozeklaného jazyka si zatlačí na spodní zuby.

Cesta k nesmrtelnosti byla započata.

Ted' už jen obětovat ty správné lidi.

Vě správném pořadí.

A určitou osobu úplně na konec.

Úterý 31. října 2017

GAVIN

Gavin Albright měl za sebou druhý den na nové pracovní pozici coby čerstvá posila vyšetřovacího týmu. A probíhalo to zatím jinak, než si představoval, především proto, že si musel obout boty mrtvého muže. Technicky vzato ne, ale rozhodně se tak cítil. Bylo to jen pár týdnů, co takřečený Jedovatý tatér zabil konstábla Tonyho Hitchinse, a teď do týmu přišel Gavin – nešlo to vnímat jinak, než že zaplnil prázdné místo. I tak byl rád, že už do práce nemusí v uniformě.

Pohlédl na inspektora Francise Sullivana, který právě cosi zaujatě probíral s Angie Burtonovou, Gavinovou novou parťáčkou. Burtonová se dnes do práce vrátila poprvé od honu na Jedovatého tatéra, během nějž utrpěla zranění. Na oslavu jejího návratu se tým po šichtě odšoural do Mucky Duck na pár točených.

Sullivan byl mladá policejní krev a rychle si budoval pověst muže činu, schopného detektiva, co se neštítí práce v terénu. Gavin odhadoval, že je zhruba tak starý jako on, kolem třicátky, ale šéf vypadal rozhodně mladší – jeho krátké ryšavé vlasy a chlapecké rysy proti Gavinovým koutům a hustému plnovousu. Sullivan byl přitom už inspektor – raketový start – a za poslední dva roky si poradil hned se dvěma strašlivými brightonským zabijáky. Zanechalo to na něm šrámy, a to doslova. Levou tvář, kam to schytl otrávenou tetovací jehlou, mu brázdila černá rýha.

„Albrigte?“

Gavin si přestal mnout vousatou bradu a obrátil pozornost zpátky k dění v hospodě. Rory Mackay, Sullivanův seržant, ho posunkem zval, aby si přisedl k němu, Sullivanovi a Burtonové. Mackay byl malého vzrůstu a vlasy střižené na ježka mu začínaly prokvétat šedinami. Mezi kolegy platil za solidního a zkušeného detektiva, ale jak Gavin zaslechl, těžce nesl, že mu Sullivan vyfoukl inspektorské křeslo.

„Dostali jsme hlášku – domácí roztržka v Kemptownu. Vezmete si to?“ kývl na Gavina a Angie.

Angie se zakabonila zpoza nedotčeného püllitru. Nevypadala dobře – bledý a ztrhaný obličej, kostnaté tělo, Gavin by jí hádal víc než čtyřiatřicet – a jemu blesko hlavou, jestli je vážně připravená vrátit se do služby.

„To jako vážně, šéfe?“ obrátila se přímo na Sullivana.

„No tak, Angie. Vždyť víš, co je dneska za den – večerní hlídky mají plné ruce práce s halloweenskými koledníky. Musíme jim píchnout.“

„To zmáknem,“ řekl Gavin a vysloužil si od partačky oči v sloup.

„Tak se mi to líbí,“ pochválil ho Rory.

Pro někoho s Angiinými zkušenostmi to mohl být nudný, rutinní výjezd, ale pro něj pořád stokrát zajímavější, než co kdy zažil jako obchůzkář. Za ten úkol byl rád, přestože jí se nechtělo. Věděl, že Angie – a celý tým – nedávno za otřesných okolností navždy opustil kolega, a to ho samozřejmě mrzelo. Jenže s jejím návratem jako by se všem nad hlavami začal vznášet černý mrak pochmurné nálady.

„Hurá zpátky do sedla,“ povzdychla si Angie. Zármutek jí pod očima vymaloval tmavé kruhy.

„Jestli se ještě necítíš...,“ zaváhal Francis.

Zavrtěla hlavou. „Ne, v pohodě. Pojď, Gavine. Ať to máme z krku.“ Gumičkou, kterou měla doteď kolem zápěstí, si hnědé vlasy po ramena pevně stáhla do culíku. Vypadala teď ještě přísněji.

Když mířili po ulici k Angiinovu autu, Gavin jí nahlas přečetl adresu, kterou mu Rory poslal v esemesce.

„Známá firma,“ opáčila Angie.

Ohlédla se přes rameno a Gavin ji napodobil. Z hospody právě vyšel šéf a pustil se opačným směrem.

„Cože?“ zeptal se Gavin. Neušlo mu, jak chvatně se Angie zase otočila před sebe.

„Ta adresa. Tam bydlí Marni Mullinsová.“

To jméno bylo Gavinovi povědomé, ale nevěděl odkud. „Kdo to je?“

„Do toho je lepší se neplést,“ prohlásila Angie a mašírovala k autu. Gavin to nechápal.

„Co přesně nahlásili?“ zeptal se Gavin a vlezl si na sedadlo spolujezdce. Auto bylo malé, takže mu vlasy na šošolce hlavy prakticky škrtyly o strop. Bezpečnostní pás musel vytáhnout úplně celý, aby ho vůbec mohl zapnout. Se svými sto devadesáti centimetry byl málem o hlavu vyšší než Angie a se svou ragbistickou postavou možná dvakrát objemnější.

„Nic moc. Policii zavolał soused – řev, rány.“ Nastartovala a jelo se.

„A ty teda znáš lidi, co tam bydlí?“

„Marni Mullinsová je místní tatérka. Není to poprvé, co k ní jedeme zjednat pořádek.“

Gavin nepřeslechl, s jakou nelibostí se o Marni vyjadřuje.

„Manžel násilník?“

Angie zavrtěla hlavou. „Kdepak, za tohle Thierry Mullins nemůže. To ona. Pije, hází věcmi, vříská na něj.“

„Tak do čeho nám nic není?“

„To je jedno. Byla zapletená do toho případu Zlodějky tetování.“

„Ach,“ přikývl Gavin, kterému to konečně docvaklo. „To je ta ženská, co se o ní a šéfovi psalo v novinách?“ Vybavil si rozpixelovanou fotku Sullivana, jak brzy ráno vychází z domu ženy, jež měla svědčit

v právě probíhajícím procesu. Mezi policajty se několik týdnů nemluvilo o ničem jiném.

„Fake news.“ Řekla to trochu moc rychle a následně změnila téma. „Jsem ráda, že tě máme, Gavine. Od té doby, co jsi šéfovi pomohl zatknout Jereda Stapletona, tě má tak trochu za hrdinu.“

„Jen jsem plnil rozkazy,“ usmál se Gavin skromně. „Ale díky.“ Na úlohu, již sehrál v dopadení Jedovatého tatéra, byl náležitě pyšný. „Angie, slyšel jsem od kluků z týmu, že jste si s Tonym Hitchinsem byli hodně blízký.“

Angie neodpověděla. Zahýbali zrovna do Great College Street.

Měl držet hubu?

„Jen jsem ti chtěl říct, že se ho nesnažím nahradit nebo tak něco. Nejsem tu místo něj – tohle místo jsem měl slíbený už nějakou dobu.“

Angie zavrtěla hlavou. „To je dobrý. Já to chápu.“ Zaparkovala na volném místě u chodníku. „Jsme tu.“ Očividně se jí ulevilo, že je rozhovor u konce.

Vystoupili asi dva domy od adresy, kterou jim Rory poslal, ale ten rámus byl slyšet až sem. Nějaká žena tam něco hulákala – slovům nerozuměl – a pak někdo dvakrát rychle za sebou práskl domovními dveřmi. Po chodníku se k nim blížil chlapík v papučích a zapínacím svetru.

„Policie?“

„Ano,“ přisvědčil Gavin. „To vy jste volal?“

Muž přikývl a ohlédl se po domě Mullinsových. „Plný zuby už jich mám,“ vztekal se. „Nechat je, ať se voddělaj, aspoň tu konečně bude klid.“

„Díky, že jste se ozval,“ řekla Angie. Odešla ke dveřím a zazvonila.

Před vchodem byl řev zřetelnější a Gavin zachytil záplavu anglických a francouzských nadávek. Když Angie zazvonila podruhé, dveře se otevřely a vykoukla z nich drobná tmavovlasá žena. Tváře měla zrůžovělé a oči vytřeštěné.

„Jo vy,“ utrousila, když jí pohled padl na Angie. „Tak vy jděte rovnou do prdele.“

Zkusila dveře zabouchnout, ale Angie se do nich opřela ramenem.

„Paní Mullinsová, uklidněte se, prosím.“

Když za ní vlezli do předsíně, Gavin spatřil vysokého černocho opřeného o zábradlí u paty schodiště. Thierryho Mullinse.

„Sakra, Thierry, mám snad oči.“ Marni zjevně hodlala pokračovat v hádce bez ohledu na to, že má v domě dva policisty. „Byl to Paul. Vrátil se.“

„Paul je mrtvej.“

„Není! Je tady. Chce mi vzít Alexe. Věř mi přece, ty vole jeden.“ Sesypala se na svého manžela a začala ho bušit pěstmi do prsou.

„*Merde!* Dost už.“ Popadl ji za ramena.

„Paní Mullinsová,“ ozvala se Angie. „Odstupte prosím od svého manžela.“

Marni udělala krok vzad, trochu se zapotácela a do očí jí vhrkly slzy.

Thierry se pohrdavě ušklíbl. „Copak? Těšila ses, že pošlou někoho jináčího?“

Marni vztekle zavřískla a vrhla se k němu.

„Gavine!“ štěkla Angie.

Gavin zamrkal a chňapl po Marni, ale nestihl ji zadržet před cílem.

Thierryho rozkrok. Marniino koleno.

Jauvajs.

Středa 1. listopadu 2017

FRANCIS

Ten telefonát Francise zastihl na cestě do práce. Záhadné, zmatené sdělení o vloupání do Boothova přírodovědného muzea na Dyke Road. Ještě ani neměl kafe a už ho tahali někam mezi exponáty, protože strážník, který na místo činu dorazil jako první, se nemohl rozhodnout, jestli byl spáchán zločin. A jestli se našla mrtvola, či nikoliv.

Boothovo muzeum nepatřilo do moderní doby. Francis ho znal skrznaškrz – jako každý, kdo vyrostl v Brightonu. Bylo to poctivé, staromódní muzeum s vitrínami, žádné interaktivní obrazovky ani mačkáací čudlíky. Vědění se tu návštěvníkům neservírovalo až pod nos, a takovému oceanáriu nebo vyhlídkové věži i360 od British Airways tak zdejší expozice neměla šanci konkurovat. Byly tu k vidění jen nekonečné řady prvotřídně vycpaného – leč, pravda, již trochu vybledlého – ptactva, co pamatovalo doby, kdy své objekty pozorovatelé ptáků běžně zabíjeli a strkali za sklo pro příští generace.

Když dorazil k muzeu, zaparkoval na zákazu stání u protějšího chodníku. Přímo před budovou už parkoval hlídkový vůz a blokoval autobusovou zastávku. V půl deváté ráno bylo ještě zavřeno, takže musel zatukat na dveře. Otevřel mu strážník, který si ho přivolal na pomoc, a zavedl ho po krátkém schodišti k recepci.

Francis se rozhlédl. Zdi beze zbytku pokrývaly skleněné kvádry s vycpanými ptáky v dioramatech imitujících jejich přirozené pro-

středí. Vypadali spíš toporně a zaprášeně než přirozeně – rozhodně by o nich neřekl, že jsou jako živí. Až na ty oči. Ty si Francis pamatoval ze školních exkurzí. Tmavé korálky, které vás zlomyslně pronásledují, kamkoli se hnete. Mrtvé ptáky si nikdy úplně neoblíbil.

Uprostřed zadní stěny byla dlouhá dřevěná recepce s pokladnou a uprostřed místnosti stálo několik regálů s knihami, pohlednicemi, klíčenkami, tužkami, broušenými polodrahokamy a figurkami dinosaurů – obvyklé cetky, jimiž se muzejní obchůdky se suvenýry pokouší vymámit kapesné z malých návštěvníků. Od dob jeho dětství sortiment zjevně neprošel zásadnější změnou.

Zamířil k němu mladík v pomačkaném obleku a lennonkách.

„Dobrý den, Nathan Cox. Zástupce provozní ředitelky.“ Hlas se mu nervózně chvěl, ale podal Francisovi ruku.

Francis mu ji co možná nejrychleji stiskl, byla kluzká a zpocená.

„Inspektor Sullivan.“ Potlačil nutkání otřít si dlaň do kalhot. „Tak mi povězte, proč jste nás zavolał.“

„Dorazil jsem asi v půl osmé,“ začal Cox. „Otevíráme až v deset, ale já rád chodím dřív, takhle ráno toho člověk nejvíc stihne, dokud tu nejsou lidi. Hlavně než se sem nahrne ta zvěř ze škol.“ Nathan Cox se zaškaredil. „Mám rád, když je tu ticho a slyším ozvěnu vlastních kroků.“

Francis sevřel rty. Tady jen ztrácí čas.

„Dneska ráno se mi hned od začátku zdálo, že je tu něco... ne přímo špatně, ale jinak. Přišel jsem zadem a jasně jsem ucítil, že tu od včerejšího večera, kdy jsem zamykal, někdo byl.“

„Kde se ten pocit vzal?“ zeptal se Francis. „Nějaké známky vloupání?“ Rozhlédl se kolem a nedaleko vchodu si všiml rozměrné otevřené vitríny umístěné nastojato, z níž se na podlahu vysypala trocha písku, a na recepčním pultu jakéhosi nepořádku.

„To ne,“ zavrčel hlavou Cox. „Prostě intuice. Na zdejší atmosféru jsem velmi citlivý. Ten vzduch dneska... Někdo tu zvířil prach.“

„Můžeme to urychlit? Co přesně bych tu měl podle vás vyšetřovat, pane Coxi?“

„Jistě, promiňte. Přišel jsem zadem a v místnosti pro zaměstnance jsem si odložil kabát a tašku. Bylo tu šero – střešní okna musíme nechávat zatažená, aby exponáty nevybledly. Rozsvítil jsem a prošel dinosaurí výstavkou, což je úplně vzadu. Tam jsem nic neobvyklého nepozoroval. Šel jsem dál tou dlouhou síní a cestou kontroloval exponáty po obou stranách. Všechno se zdálo být v pořádku. I ten viktoriánský salonek uprostřed, žádná změna. Ale jakmile jsem dorazil sem na recepci, hned mě to praštilo do očí.“

Francis povytáhl obočí. „To?“

Nathan Cox ukázal prstem na vitrínu vlevo od vchodu, kterou Francis předtím zaznamenal. „Tohle.“

Francis k vitrině přešel blíž. Uvnitř uviděl něco, co vypadalo jako egyptská mumie postavená na dřevěném podstavci, celá popsaná pestrobarevnými hieroglyfy. Dno vitríny pokrývala několikacentimetrová vrstva jemného zlatavého písku. Po jedné straně podstavce byly v řadě vyrovnané tři hliněné nádoby, s víky ve tvaru zvířecích hlav egyptských bohů.

Jednalo se o napodobeninu – to poznal i Francis. Obvazy, kterými byla mumie omotaná, vypadaly moc čistě a nově. Zřejmě nová senzace pro školáky.

„A co se vám nezdá?“

„Ta mumie,“ vyhrkl Cox netrpělivě. „Ta tu nebyla, když jsem včera zamykal, a žádnou objednávku jsme na dnešek neměli. V té vitrině býval pářeček orlů mořských.“

„A ti jsou teď kde?“ zeptal se Francis.

Nathan Cox se zoufale rozhlédl. „Nemám tušení! A nechápu, co tu dělá tohle ani kdo to sem dal. Šéfová ještě nedorazila... ta snad bude vědět víc.“

„Tak proč jste zavolal nás a nepočkal raději na šéfovou? Víte jistě, že nejde o nějakou halloweenskou legráčku?“

Cox neodpověděl.

Francis do vitríny nahlédl zblízka. Do nosu ho praštila směsice kafry, borovice, kadidla a rozmarýnu. Nebyl to přímo smrad, ale mělo to jakýsi štiplavý nádech, který ho dráždil v krku.

Lněné obvazy, jež mumii obtáčely, tvořily komplikovaný vzor vzájemně se překrývajících a proplétajících se pruhů tkaniny. Ze záhybů mezi nimi vykukovalo několik drobných hlíněných figurek. V místě obličeje byl připevněný zakřivený dřevěný kosočtverec s malbou ženských obličejových rysů – oči černě orámované, rty temně rudé a smyslné. Čí tvář asi představuje? Nejspíš půjde o napodobeninu skutečné mumie, starověké Egyptanky, jejíž ostatky byly mumifikovány. Byl teď originál vystavený někde v muzeu?

Píchl do mumie prstem a přemítal, čím je asi vycpaná. Zřejmě slámou – trošičku se na podstavci zakymácela. Na svou velikost se zdála dost lehká. Přidřepł si vedle ní, aby si prohlédl hlíněné nádoby, a pod nohama mu přitom zaskřípal písek. Nádoby taky nebudou původní – každý ví, že opravdické pohřební kanopy jsou muzejní kusy nevyčísitelné hodnoty. Nevzpomínal si, jak se právě tihle egyptští bohové jmenovali, ale podobné nádoby zkrátka sloužily k uskladnění orgánů zemřelého, aby je mohl znovu využít v posmrtném životě. Na konci řádky si v písku všiml prohlubně.

„Tam bylo ještě něco?“ zeptal se a ohlédl se po Nathanu Coxovi.

„Ano.“ Nathan pohlédl nejprve na něj a pak na recepční pult. Francis jeho pohled následoval. Na pultu spatřil převrženou hlíněnou nádobu, barevně pomalovanou hlíněnou vlčí hlavu, kolem rozsypaný nějaký hrudkovitý bílý prášek a opodál cosi jako starý kožený váček, tuhý a tmavohnědý, veliký asi jako citron. Francis se napřímil a zamířil k recepci. Vlčí hlava měla špičaté uši a protáhlý úzký čenich. Zdobila ji ona pruhovaná pokrývka hlavy typická pro egyptské faraony a na rozdíl od těla nádoby, jež pomalované nebylo, zdobila hlavu zlatá, modrá a černá barva. Zaměřil se na bílý prášek

a ucítil přitom jakýsi nový zápach, takový zatuchlý, jako v nevětraném sklepe nebo kryptě nějakého kostela.

„Co to má být?“

„Jednu z těch nádob jsem otevřel. Zajímalo mě, co je uvnitř. Abych řekl pravdu, čekal jsem, že bude prázdná. Jenže nebyla.“ Hlas se mu zlomil. „Tohle je podle mě nějaký orgán?“ Na konci věty nepatrně stoupl hlasem, takže vyzněla tázavě.

Francis pohlédl na onen předmět připomínající starý kožený měsíc. Byl téměř černý, na povrchu úplně vysušený. Naklonil se k němu, přičichl a tvář se mu znechuceně zkřivila.

„To vůbec nemusí být nic lidského,“ prohlásil a narovnal se. „Takových nádob se prý v poslední době objevilo víc, údajně s kočičími ostatky.“ Cox i přítomný strážník se zhnuseně zašklebili. „Zavolám naší patologce, ať se na to přijede podívat – i na ty zbylé nádoby,“ dodal a máchl rukou směrem k vitríně. „Muzeum možná zatím neotvíráte, čistě pro případ, že ho technický tým označí za místo činu.“

Zavolal brightonské hlavní patologce, Rose Lewisové, a pověděl jí o nádobě. Neohromil ji.

„Mumifikovaný kočičí vnitřnosti už jsem viděla, děkuju pěkně,“ opáčila. „Jenom za tenhle měsíc je to už třetí hlášená kanopa, včetně nabalzamovaných orgánů.“

„To jako vážně?“

„Neboj, nejsou lidský – fakt jen kočičí.“

Jak předpokládal.

„Někdo mumifikuje kočky? Jsou starověké?“

„To si nemyslím, ale laboratorním materiálem na ně neplýtvám.“

„Takže jinými slovy tu ztrácím čas?“

To Rose rozesmálo. „Když už tam jsi, tak mi to dovez.“

„Pořád je tady otázka, co je uvnitř té mumie,“ poznamenal Francis a ohlédl se po egyptském zátiší. „Nejspíš je to jen prázdná atrapa,

ale řekl bych, že dokud se to neobjasní, musíme to tu považovat za místo činu.“

„Oukej, vzdávám se – jedu tam.“

Francis zastrčil mobil zpátky do kapsy.

„Pane Coxi,“ řekl pak, „vy jste tedy zástupce provozní ředitelky?“

Nathan přikývl.

„Kdo to tu vede? A kde je právě teď?“

„Alicia Russellová. Už tu měla být.“ Nathan se rozhlédl, jako by čekal, že se jeho šéfka každou chvíli zhmotní vedle něj. „Můžu se ještě podívat, jestli nesedí vzadu v kanclu.“

„Buďte tak hodný.“

Když dorazila Rose, už se blížil čas otvíračky a Nathan na hlavní vchod vyvěsil ceduli s informací o dočasném uzavření muzea. Po Alicii Russellové jako by se slehla zem – do práce nedorazila a telefon nezvedala.

Rose přijela v běžeckém. Kaštanové vlasy si nedávno nechala zkrátit na mikádo, ostře zastřižené těsně pod ušima. Čelo se jí ještě lesklo potem, díky čemuž si Francis provinile uvědomil, že ani nepamatuje, kdy naposledy sportoval on. Alespoň přišla vyzbrojená kávou.

Francis si zavdal doušek, který měl správně přijít zhruba před hodinou, a zavedl ji k recepci.

„Tady,“ řekl a ukázal na scvrklý měchýř, jenž stále trůnil na bílém poprašku.

Rose si ho prohlédla z nejrůznějších úhlů, načež si natáhla gumové rukavice.

„To jste vyklopil z té kanopy?“

Nathan Cox přikývl.

Rose přešla k mumii. Dvířka vitríny byla stále otevřená. Rose se naklonila dovnitř a soustředěně zavětrila. Pak pohlédla na zbylé tři nádoby a zamračila se.

„Francisi?“ Do hlasu se jí vloudil znepokojený tón.

„Ano?“

„Jak velkej je podle tebe kočičí žaludek, zvlášť když uvážíš, že při mumifikaci vyschne?“

Pohlédl na předmět na pultu. Pochopil, kam Rose míří. Káva mu v puse zhořkla a on se zašklebil.

„Přesně tak,“ přikývla Rose. „Tohle nebude z kočky. Řekla bych, že jde o lidský žaludek. Což znamená, že šlapeme po místě činu.“

Středa 1. listopadu 2017

FRANCIS

Francis procházel prázdným muzeem. Dávno mrtví ptáci ho pronásledovali skelnýma očima a on se nemohl zbavit pocitu, že vdechuje prach z jejich zdechlin. Na konci výstavní síně jako by obrovitý vyčpaný netopýr s křídly průsvitnými jako papír nalétával přímo na něj, ostré hlodavčí zoubky připravené zahryznout se mu do kůže. Jistě, byl mrtvý a neškodný, ale stejně to tady Francisovi odjakživa připadalo trochu strašidelné – už před tím, než se tu našel lidský žaludek.

U dveří do místnosti pro zaměstnance stál strážník, který na místo dorazil jako první.

„Přišel už někdo další z personálu?“ zeptal se Francis.

„Holka, co tu prodává lístky a suvenýry. Požádal jsem ji, aby počkala uvnitř.“

Francis vešel do zaměstnanecké místnosti – stálo tam několik dřevěných židlí, konferenční stůl a malá kuchyňka se dřezem a rychlovarnou konvicí. Útulnost a pohodlí si představoval jinak. Na okraji jedné ze židlí nervózně poposedávala nějaká dívka. Zády k ní stál Nathan Cox a díval se z okna. Výhled měl na cihlovou zeď. Když slyšel Francise vejít, obrátil se čelem do místnosti.

Dívka vzhledla, rozrušená a s očima navrch hlavy, a Cox ji představil. Mohlo jí být tak osmnáct, ačkoli staromódní květované šaty,

kteřé měla na sobě, by Francis očekával spíš na schůzi farní rady. Polovinu obličeje jí zakrývaly brýle s mohutnými obroučkami a hnědé vlasy měla svázané do vysokého culíku.

„To je Martina Russellová.“

Francis chvíli počkal a pak na ni povzbudivě kývl. „Co přesně tu děláte, Martino?“

„Čtyři dny v týdnu sedí na recepci, pátý pomáhá Alicii v kanceláři,“ zpravil Francise Cox, než Martina stihla promluvit.

Dívka přikývla.

„Russellová?“ zopakoval Francis. „Jste s Alicií příbuzné?“

„Je to moje teta.“

Francisovi neušel kyselý úšklebek, který se mihl tváří Nathana Coxe. Copak asi znamenal?

„Tušíte, proč dnes nedorazila do práce?“

Dívka překvapeně vzhledla. „Dneska je středa?“

Francis přikývl.

Martina zavrtěla hlavou. „Nezmínila se, že dneska nepřijde. Možná se zasekla v zácpě.“

„Má skoro dvě hodiny zpoždění, a to jede jenom ze Shorehamu,“ upozornil ji Nathan Cox. Z tónu jeho hlasu bylo znát, že Martinu zrovna nemusí. „Navíc by přece zavolala.“

„Nenechává si tu diář?“ zeptal se Francis. „Třeba má schůzku mimo muzeum.“

Martina přikývla a hned nato zavrtěla hlavou. „Ano, diář má u sebe v kanceláři. Žádnou schůzku ale neměla. O tom bych něco věděla.“

„Směl bych do toho diáře nahlédnout?“

Když se Martina postavila, všiml si Francis, že má na nohou robustní sandály jako pro nějakou školačku a v nich bílé ponožky nad kotníky. Nedovedl se rozhodnout, jestli se jedná o nějaké ironické módní stanovisko, nebo jestli ji trendy dnešní omladiny naprosto mívají.

Vedla ho zadní částí expozice až do malého sálu se zvířecími kostrami a fosiliemi. Na jeho protilehlém konci byly dveře. Martina vytáhla z kapsy šatů svazek klíčů a odemkla.

„Tady má kancelář,“ řekla a uvedla ho dovnitř. „Když tu není, zamykáme. Návštěvníci jsou vlezlí, zkusí každou kliku.“ Když jí za zády nestál Nathan Cox, jako by trochu ožila.

Kancelář vypadala všelijak, jen ne reprezentativně. Vlastně to byl vyložený kutloch, na to, že tu údajně úřadovala ředitelka muzea. Prostor byl očividně nedostatkové zboží. Celkový dojem nevylepšovalo ani množství přítomného harampádí – oba malé stoly i podlouhlá knihovnička přetékalý leistry, novinami, knihami a pořadači. Na okenním parapetu stála váza zahnědlých, povadlých chryzantém. Martina z jednoho ze stolků sebrala dva prázdné kelímky od kávy, byl to však chabý pokus.

„Ten diář...?“ připomněl se Francis.

Dívka odložila kelímky a nadzvedla stoh papírů na druhém stole. Navzdory panujícímu nepořádku přesně věděla, kde šéfcin diář hledat. Nalistovala příslušnou stránku a ukázala ji Francisovi.

„Říkám – na dnešek tam nic nemá.“

„A netušíte, kde může být?“

Martina zavrtěla hlavou.

„Kdy jste ji viděla naposled?“

„Předevčírem v práci. Včera měla volno, takže to jsme se neviděly. Ale netvářila se, že by dneska měla přijít později.“

Francis zalistoval o pár dní nazpět. „Nic o nových exponátech nebo něčem egyptském tu nevidím. A co včera večer nebo přes den? Nezmínila se, jaké má plány?“

„Říkala mi, jak se těší na domácí pohodičku.“ Martina pokrčila rameny.

„A o té mumii nebo o tom, kdo ji sem přinesl, nic nevíte?“

„Ne.“ Martinu jako by to na okamžik vyvedlo z rovnováhy. „Nathan říkal, že v té nádobě byl kus nějaké mrtvoly. Je to pravda?“

„To zatím nevíme,“ odpověděl Francis. „To ukáže až pitva.“

„Lidské mrtvoly?“

„Opravdu vám k tomu víc nepovím,“ trval na svém Francis. Zamířil ke dveřím.

„Počkejte,“ zarazila ho Martina. „Jestli je pod těmi obvazy opravdická mumie...“ Hlas se jí zadrhl.

„Tak?“

„Mohla by to být Alicia?“ Ta slova ze sebe vymáčkla, jako by jí vůbec nešla přes pusy.

Tuhle možnost neměl Francis v úmyslu před děvčetem připustit. Zavrtěl hlavou a honem vyklidil pole.

Venku si mocně potáhl z cigarety, za dnešek jeho první. Teoreticky kouřit přestával. Slíbil své sestře Robin, že to omezí. Telefonát s Rorem mu však právě vstříkl do žil onu koňskou dávku adrenalinu, jakou pocítil vždycky, když někdo zmínil určité jméno.

„Asi bys měl něco vědět, šéfe,“ začal Rory.

„Neříkej. A co?“

„Ten výjezd, co jsem včera zadal Gavinovi a Angie – bylo to k Marni Mullinsovým domů.“

Do hajzlu. Neodpověděl.

„Dostali s Thierryem Mullinsem napomenutí. Prej ho šeredně nakopla do...“

„Podrobnosti si nech, seržante, buď tak hodnej.“

Marni Mullinsová a její rozvrácené manželství. Jak dlouho se v tom ještě hodlali plácet?

„Bože můj, tak ty už taky? Vždyť už nám pomalu čudí celej útvar.“ Ve dveřích muzea stála Rose a mračila se na něj. Svým odporem ke kouření se nikdy netajila – jistě, viděla na vlastní oči dostatek odstrašujících případů, aby věděla, o čem mluví.

Francis cigaretu típl.

„Musím ti něco ukázat,“ řekla.

Užuž se chtěla vrátit do muzea, když ji Francis chytil za paži.

„Jak se ti pozdává ten Nathan Cox? Myslíš, že se tu ta mumie vážně jen tak zjevila?“

„Nevím, proč by si to vymýšlel,“ opáčila Rose. „Spíš je mi divný, že chybí ta provozní. Pořád se neozvala?“

Francis zavrtěl hlavou. Divné to tedy bylo.

Zašli dovnitř a podleli policejní pásku, jež zahrazovala přístup k recepci. Za ní si jeden z policejních techniků prohlížel a fotografoval zbylé tři kanopy, které už nestály na písku, ale opodál na podlaze. Jiný zase snímal otisky prstů z vitríny a fotil předměty doličné z dalších úhlů. Rose Francise zavedla k vitríně, shýbla se a na cosi namířila ukazováček v gumové rukavici. Francis si k ní přidřep, aby lépe viděl.

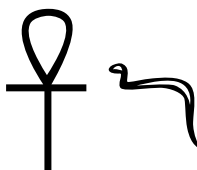
Ležela tam drobná rulička papíru, svázaná slámou či snad lýkem. Rose pořídila několik snímků z různých úhlů.

„Toho jsem si předtím nevšiml,“ přiznal Francis.

„Bylo to přivázaný k jedný z těch nádob.“

„Můžem to rozbalit?“

Rose svitek zvedla a zanesla ho k recepčnímu pultu. Ještě jednou si ho vyfotila, načež opatrně rozvázala uzel. Francis jí nakukoval přes rameno, zatímco rozmotávala čtverec hrubého, bytelného pergamenu. Podržela ho roztažený a oběma se jim naskytl pohled na dva symboly vyvedené sytým černým inkoustem.

„Co znamenají?“

„Vím já?“ pokrčil rameny. „Nějaký had...“

Rose nechala pergamen, aby se opět svinul do ruličky, a vhodila ho do průhledného sáčku na důkazní materiál.

„Co tu máme dál?“ zeptal se Francis a ostražitě se zahleděl na obsah první kanopy, jenž stále ležel roztroušený po pultu.

„Tohle,“ řekla a ukázala na onen kožnatý předmět, „je lidský žaludek. Ve zbylých třech nádobách jsou zdá se taky tělesné ostatky, ale ty bych ráda vyndala až v laborce.“

Vrásčitý hnědý měchýř Francisovi jako lidský žaludek vůbec nepřípadal, ale usoudil, že při vysychání nejspíš změnil barvu a scvrkl se.

„Jak je myslíš starý? Starověký, nebo... současný?“ Na druhou možnost se mu ani nechtělo myslet.

„Těžko říct. Nemůžu odhadovat jako u normálních nálezů. Musím provést pár testů. Tyhle nádoby ale starožitné rozhodně nejsou.“

Francis si je prohlédl. Všechny čtyři byly čisté a bez vrypů či škrábanců, které by nasvědčovaly stovkám let stráveným v egyptské hrobce.

„A tohle? To je sůl?“ zeptal se a obkreslil prstem ostrůvek bílých krystalků.

„Nejspíš,“ přisvědčila Rose. „Egyptané mumie vysušovali pomocí přírodní směsi solí, které se říká natron. Ty kanopy ze starověku fakt nebudou, takže pochybuju, že je to přímo natron.“ Pokrčila rameny. „Moudřejší budu po rozboru.“

„A co ta mumie?“ Francis se vrátil k vitríně, aby si ji lépe prohlédl.

„Být tebou se začnu smířovat s tím, že je v ní možná mumifikované tělo. Jakmile tu technici skončí, převezeme ji do márnice.“

Jestli je uvnitř mrtvé lidské tělo, čím k čertu může být?

A kdo ho sem dal?

Středa 1. listopadu 2017

GAVIN

Gavin se právě poprvé zakousl do své bagety s masovými kuličkami v pikantní rajčatové omáčce ze Subwaye, když mu zavolal Francis. Omáčka mu koutkem úst vyčvachtla přímo na klávesnici. Paráda. Telefonát přijal s plnou pusou a celým rozhovorem se úspěšně prožvýkal, než směl konečně zavěsit, vybaven čerstvými pokyny, z nichž první zněl nalézt Angie.

Dorazil bagetu a sebral ze stolu kelímek s kávou. Vynechal dneska pauzu na oběd, místo ní sepsal hlášení o té včerejší roztržce u Mullinsových. Byl odhodlaný zůstat ve střehu a dobře se u šéfa zapsat.

Angie našel v kantýně. Její oběd zjevně sestával z balíčku sýrovo-cibulových chipsů, nad nímž s nepřítomným výrazem zírala kamsi daleko před sebe. Ani si neuzobla.

„Teď mi volal šéf,“ pronesl Gavin a postavil se přímo před ni, aby upoutal její pozornost. „Prý se máme jet podívat domů k...,“ mrkl na papírek s poznámkou, „Alicii Russellové, ředitelce Boothova přírodopisného muzea.“

„Oukej,“ broukla Angie, aniž změnila výraz v obličeji.

Vstala. Gavin se i tak tyčil vysoko nad ní – měl přes sto devadesát centimetrů a Angie mu sahala sotva po ramena. Zmuchlala polo-prázdný pytlík chipsů a cestou z jídelny ho vyhodila do koše.

„O co jde?“ zeptala se konečně, když opouštěli stanici.

„Nedorazila do práce a v muzeu se prý našly nějaký kusy lidského těla.“

„Jejího?“

„Kdo ví? Máme se po ní podívat.“

Tentokrát vzal auto Gavin. Nebylo sice nové, ale bylo nové pro něj a po několika letech v označených policejních vozech se mu břídlivě šedé audi zdálo jako luxus.

„Bydlí v Shorehamu,“ informoval Angie, když vjížděli na Kingswood Street.

Zabočili doleva na Grand Parade, objeli park Victoria Gardens a dali se na sever. Gavin se právě snažil přejet do vedlejšího pruhu, když si všiml, že ho Angie pozoruje. Oči jí padly na jeho ruce na volantu, konkrétně na snubní prstýnek na levém prsteníčku.

„Manželka má radost, že tě přeložili k nám?“ zeptala se, když zahnuili na hlavní, která vedla přímo do Shorehamu.

„On je to manžel – Harjeet.“ Pohlédl na ni a zazubil se. „Říkám mu Harry. A jo, má ze mě radost. Dobře ví, jak moc jsem o to stál. Ty jsi vdaná?“ Nevzpomínal si, že by se někdy zmínila o manželovi.

„Ne.“ Dál to nerozváděla.

Gavin nechtěl vyzvídat, a tak změnil téma. „Jinak, co ten Sullivan? Slyšel jsem, že jako šéf je prima.“

Při zmínce o inspektorovi trochu ožila. „To je,“ přisvědčila. „Hodně mi pomáhá. Hlavně od... toho v tý stoce.“

„Co se tam vlastně stalo?“ zeptal se Gavin. O honičce za Jedovatým tatérem v brightonské viktoriánské kanalizaci slyšel vyprávět pěkně strašidelné historky.

Zavrtěla hlavou. „Radši to nechme... Snažím se pomalu zajet zpátky do pracovních kolejí a minulost vážně potřebuju nechat za sebou.“

To Gavin chápal. Přišla o partáka a teď si musí zvykat na spolupráci s někým novým.

Asi za dvacet minut dorazili do Shorehamu a našli dům Alicie Russellové. Bydlela v Greenacres, klidné čtvrti ze sedmdesátých let, nedaleko od místa, kde se řeka Adur stáčí podél pobřeží a míří do moře. Její dům byl levou polovinou dvojdomku a nechyběla mu garáž ani upravený trávník. Na příjezdové cestě žádné auto nestálo, a tak si ji Gavin zabral pro sebe.

Vchodové dveře nenašli zepředu, nýbrž po straně domu. Přišli až k nim, a když se ujistili, že číslo popisné sedí, Angie zazvonila. Čekali v tichosti a Gavin si zatím v duchu nacvičoval, co řekne, pokud Alicia Russellová otevře. Nikdo se neobjevil, a tak Angie zazvonila podruhé.

„Tak asi nic,“ usoudil Gavin. „Měli bychom se poptat u sousedů, kdy ji naposled viděli.“

Ve vedleším domku se na nikoho nedozvonili a žena odnaproti jim moc nepomohla.

„Pár dní zpátky,“ opáčila a pokrčila rameny. „Možná o víkend?“

„Nemluvily jste spolu?“ zeptala se Angie.

„S tou tak,“ odfrkla si sousedka a přes horní okraj brýlí zašilhala na Aliciin dům. „Ta si hledí jen svýho.“

„Žije sama, je to tak?“ zajímal se Gavin.

Žena přikývla.

„Má přítele? Navštěvuje ji někdo pravidelně?“

Jejich informátorka se zakabonila. „Jsem snad nějaká místní klepna, mladý muži? O sousedech si záznamy nevedu.“

„Ne, tak jsem to přece...“

Z předsíně k nim dolehlo zvonění telefonu.

„Já už musím,“ prohlásila a zabouchla dveře, čímž Gavina obratně vypudila ze svého prahu.

Vrátili se k domu Alicie Russellové.

„Pojďme se mrknout dozadu.“

„Souhlas.“

Kolem domu vedla cestička zakončená brankou. Vyhnu se řádce popelnic a Gavin zkusil vzít za kliku. Otevřela se. Jeden po druhém jí prošli na malou zahrádku, napůl vydlážděnou, napůl travnatou, s několika keříky podél protější strany plotu. Gavin zamířil ke dvoukřídlovým francouzským dveřím a nahlédl jimi do domu.

„Nikoho nevidím.“ Zatukal na sklo.

Angie se taky přišla podívat.

Přízemí domu tvořil prostorný kuchyňoobývací. Místnost byla plná nejrůznějších kusů nábytku, vládl tu nepořádek. Ne, ne přímo nepořádek. Něco se tu stalo. Konferenční stůl byl převrácený a časopisy se rozléty všude po podlaze. Pod sedačku se zakutálel, či ho tam někdo zakopl, šálek na kávu. Na kuchyňské lince ležely kusy rozbité sklenice.

„Nezdá se ti to jako krev, na tom skle?“ zeptala se ho Angie.

Zdálo.

Na opěradle jedné z židlí u jídelního stolu visela kabelka. Na stole samotném byly zbytky nějakého pokrmu – talíř se zkříženým nožem a vidličkou, poloprázdná sklenice vody. Někdo ji vyrušil při jídle? Černá kočka, jež zbytky doposud prozkoumávala, seskočila na podlahu, vyrušena Gavinovým zaklepáním. Vydala se k proskleným dveřím, a jak se blížila, dolehlo k nim její žalostné mňoukání.

„Je vystresovaná“, poznamenala Angie. „Alicii nikdo neviděl od chvíle, kdy v pondělí odešla z práce, a tady se očividně něco stalo.“

„Na vloupání to ale nevypadá?“

„Tak to byl někdo, koho znala.“

„Zkusím se dostat dovnitř“, řekl Gavin. „Nechceš radši zavolat do útulku?“

„Nechod tam“, zarazila ho Angie. „Nemáme povolení.“

„Ale jdi,“ mávl rukou Gavin, „zachraňujeme tu číču, ne? A někde tam může být i Russellová.“ Zkusil vzít za kliku. „Není ani zamčeno“, podívil se a otevřel jeden díl posuvných dveří. „To je divný.“

Kočka se vrhla k nim a začala se Gavinovi, jenž právě vkročil do pokoje, lísat k nohám.

Angie zamířila rovnou ke kuchyňské lince. Na podlaze ležely dvě kočičí misky, obě prázdné, jedna převržená. Honem jednu z nich naplnila vodou a položila ji zpátky na zem. Kočka přiběhla a začala žíznivě hltat.

„Vypadá to, že je tu sama už pár dní,“ mínila Angie.

Gavin si prohlížel sklenici na lince. „Fakt to vypadá na krev. A zaslou. Nevím, co se tu semlelo, ale muselo to být už včera nebo předevírem.“

Angie vzala kabelku, co visela na židli, a položila ji na stůl. Vytáhla z kapsy gumové rukavice a navlékla si je.

„Mobil, peněženka, klíče,“ vyjmenovala a věci přitom jednu po druhé vykládala na stůl. „Kam mohla na tak dlouho odejít bez kabelky?“

„Nemohla. Pojd', omrkneme zbytek domu.“

Po Alicii Russellové jako by se slehla zem a horní patro domu – dvě ložničky a koupelna – se zdálo být netknuté, až na to, že ve větším z pokojů to odporně páchlo kočičí močí.

„Nějak se mi to nelíbí,“ zabručela Angie, když se vrátili do kuchyně. „Že on ji někdo unesl?“

Gavin nahlédl do skříňky pod dřezem.

„Co hledáš?“

„Kočí žrádlo.“

Angie přikývla. „Zavolám státní útulek. Ale ze všeho nejdřív technickej tým. Alicia Russellová se pohřešuje – a tohle je místo činu.“

Středa 1. listopadu 2017

MARNI

Marni se vysoukala z auta. Na jeden hrůzostrašný okamžik se jí zdálo, že se ji Francis Sullivan pokusí políbit. Když to však neudělal, pomyslela si, že by to vlastně až tak hrůzostrašné nebylo – a výmluvně se k němu nahnula.

Jejich rty se setkaly. Líbat Francise bylo přesně takové, jak si to pamatovala. Nedal jí dlouhou pusu, ale zato dobrou. Odtrhli se od sebe a ani jednoho v tu chvíli nenapadlo, co říct. A tak se vysoukala ven.

„Čau,“ řekla, než za sebou přibouchla dveře. „A dík.“

Za co? Že s ní hodinu poseděl v hospodě, než si Thierry vyzvedne posledních pár tašek? Není to trochu ujetý? Domů mířila s mírnými obavami, úpěnlivě doufala, že Thierry už bude pryč.

Francis stáhl okýnko a vyklonil se za ní.

„Zajdeme někdy na večeri? Příští tejdén?“

Zastavila a s hlubokým nádechem se ohlédla. „Já ti nevím... Nelob se, Franku, nejsem si jistá, jestli se na to cítím...“

Nech mě být – řekla by nejradši. K čertu s chlapama.

Požádala ho, aby ji vysadil o ulici dál – nepotřebovala, aby Thierry nebo sousedi viděli, že ji domů vozí Francis Sullivan. Byla už skoro tma. Pomalu kráčela ulicí a myslela na tu pusu. Chce víc než jen pusu? Chce Franka Sullivana? Loni se mezi nimi něco rýsovalo,

když mu pomáhala odhalit Zlodějku tetování, ale vyšumělo to. Pak se na scénu vrátil Thierry a začalo jim to zase klapat. Na chvilku.

„Kurva,“ ulevila si nahlas, až vyplašila strakatou kočku na předzahradce jednoho ze sousedních domů. Prostě neví, co chce. Ale Thierryho ne. To je zaseknutá gramofonová deska.

Jelikož její strana ulice tonula ve tmě, nevšimla si, že jsou vchodové dveře otevřené, dokud nedošla skoro až k nim.

To si dělá srandu!

„Thierry?“ zavolala a vešla dovnitř.

Když si svlékala bundu, zaslechla z kuchyně tupou ránu a mužské heknutí. Dveře byly zavřené. A stejně tak dveře do obýváku – slyšela Pepříka, jak na ně z druhé strany skáče a štěká.

„Alexi, to jseš ty? Co se děje?“ zavolala a pověsila si bundu na věšák.

„Marni...“

To nebyl Alexův hlas. Tenhle patřil Thierrymu. A nezněl dobře. Zároveň si všimla, že Thierryho kufry pořád ještě leží vyrovnané v předsíni. Jak to, že už si je neodnesl?

„Marni, běž pryč!“ Znělo to trochu zoufale.

Pospíšila si ke dveřím a otevřela je.

Z výjevu, jenž se jí naskytl, se jí málem zastavilo srdce.

V potměšilé kuchyni se na zemi rvali dva muži.

Oba je znala. Oba je znala až moc dobře. V té tmě ale nedokázala rozpoznat, které dvojče je které.

Kovový záblesk čepele, strach jako zásah bleskem.

Už je to tu zas. Minulost se jí nabourává do současnosti. Tohle ale nebyla minulost. Tohle se dělo teď a tady, u ní v kuchyni.

Paul. Thierry. Jeden z nich měl nůž.

Vykřikla. „Thierry, přestaňte!“

Strachy se nemohla ani pohnout, zatímco se ti dva před ní zmítali na podlaze. Vrčeli u toho a funěli, jak se jeden druhého snažil pře-

tlačit. Ruka držící nůž opsala strmý oblouk, načež ji nějaká jiná ruka popadla za zápěstí. Nůž hlučně dopadl na podlahu.

Marni po něm skočila, z chumlu těl proti ní však jako had vyrazila něčí tmavá pěst a po noži chmátla.

„Thierry?“

„Mazej odsad!“

Opustit ho nehodlala.

Další zasténání. Ten, kdo byl předtím nahoře, se ocitl vespod. Pak se překulili znovu. Který je Paul? A který Thierry? Vrhla se k vypínači, zakopla o něčí kotník. Kdosi zalapal po dechu a pak dlouze zasténal. Po nohou a po ruce se jí rozstříkla krev, horká a hustá. Muži znehybněli a Marni zavětřila onen zběsilý pach čerstvě prolité krve. Vykročila k nim. Podlaha byla slizce kluzká, po kachlících se rozrůstala černá kaluž.

Jeden z nich žil. Jeden byl mrtvý.

A v té tmě Marni nedokázala rozeznat, kdo je kdo.

Čtvrtek 2. listopadu 2017

FRANCIS

Dům, jež Francis Sullivan nazýval domovem, mu nepatřil. Byl to dům jeho otce. Adrian Sullivan se ovšem před deseti lety rozhodl pro nový život v Thajsku, kde teď žil s druhou manželkou a malým synkem, a tak tu svůj bohatě zdobený tudorovsky gotický dům zanechal opuštěný, stejně jako svou rodinu. Dům byl součástí řadové zástavby v uličce Wykeham Place, v kopci pod kostelem svaté Kateřiny. Kdysi sloužil jako útulek pro bývalé prostitutky, v čemž tkvěla skrytá ironie, která Francisovi neunikala. Teď byl však oním prostorným rodinným domem, kde Francis během dospívání trávil každý druhý víkend a kam se po návratu do Brightonu nastěhoval.

„Už jsi vzhůru?“ zavolal, zatímco lžičkou sypal mletou kávu do kávovaru.

Patřilo to jeho sestře Robin, která po mnohaletém zápasu s roztroušenou sklerózou v bytě, kde bydlela sama, konečně přistoupila na Francisovu nabídku, aby se nastěhovala k němu. Zatím tu strávila tři dny – na její přítomnost v domě si oba teprve zvykali.

„Víceméně,“ ozval se z chodby její hlas. Dveře se otevřely a ona vstoupila do kuchyně, na sobě pořád ještě noční košili a v ruce hůl, o kterou se při chůzi opírala.

„Mažeš do práce?“ prohodila a těžce dosedla na jednu z židlí u jídelního stolu.

„Za chvíličku. Kafe?“ Říkal si, že bude fajn mít společnost, ale Robin už tu stačila zanechat svůj otisk. V kuchyni nic nenašel tam, kde to nechal, a jeho uklidňující závěj pošty, účtů za to či ono, jídelních lístků restaurací s dovážkou a novin, jež se obvykle táhla od kuchyňské linky až na jídelní stůl, zmizela úplně. Na stole stála váza květin a na lince mísa ovoce.

„Prosím.“

Položil před ni šálek kávy. „Ale už žádný smýčení, Robin.“

Robin protočila panenky a kousla se do rtu. „Byl tady bordel, France.“ Pokrčila rameny. „Teď se tu aspoň vyskytují volné plochy, kam člověk může něco položit.“

Přišlo mu ošklivé litovat, že jí kdy nabídl, aby se k němu nastěhovala, ale byl to přece jen jeho dům. Zhluboka se nadechl k odpovědi, jenže si uvědomil, že to není pravda a Robin má stejný nárok tu bydlet jako on. A po událostech letošního léta potřebovala jeho podporu – a hlavně vyléčit zlomené srdce a ochromující stud za to, že se zapletla s mužem, z něž se vyklubal vraždící Jedovatý tatér.

V kapse se mu rozvíbroval mobil.

„Rory?“

„Šéfe.“

Následovala zlověstná odmlka. Francis se obrátil zády k Robin a čekal, s čím se Rory vytasí.

„Ano?“ pobídl ho.

„Něco bys měl vědět.“

„Ven s tím, seržante.“

„Marni Mullinsová je zatčená pro podezření z vraždy.“

„Děláš si...“

Roryho slova se mu nahrnula do ucha jako lavina a on se ve snaze nepřijít o realitu, kterou ještě před okamžikem žil, chytil okraje žulové kuchyňské linky.

„Cože? Koho...? Už jedu.“